

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET

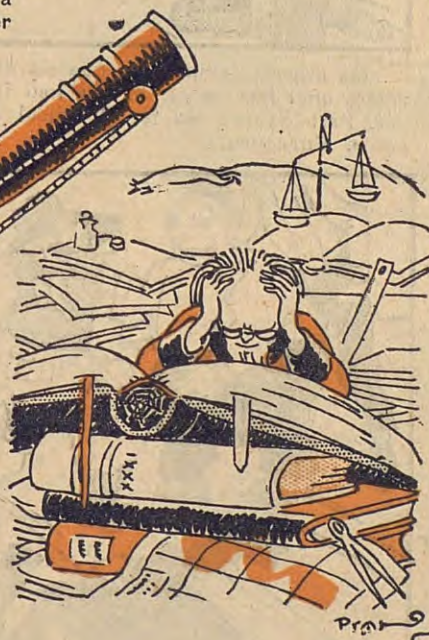
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

Aquell senyor botarut va portar-se com tot un home, i un cop la panxa ben plena va manifestar desitjos de campar-se-la tot sol. Li donaren la llibertat i, suaument, anà enfilant-se amb un somriure beatífic. Sos braços voleiaren en un alegroi comiat i, com una ànima neta de pecat, anà pujant, pujant, grontxant-se lleugerament i sense deixar el somriure.

El viatge fou interromput, a nitja nit, per la lluna que justament es trobava en el minvant i amb un dels seus ganxos el féu pres. Pobre senyor i quina decepció! Trobar-se interromput en lo millor de ses aspiracions! Sentí una esgarripança de fred i després d'alguns esforços inútils per a despendre's, no tingué altre remei que acatar els designis del cel.

A còpia de vent i esperit de vi, va anar-se engreixant aquell delicat personatge, les faccions grotesques del qual, aren l'alegria dels nens. El pare els obsequiava amb aquest espectacle d'èxit segur, perquè era el Sant de la mare i bé valia la pena de fer un xic de gatzara.

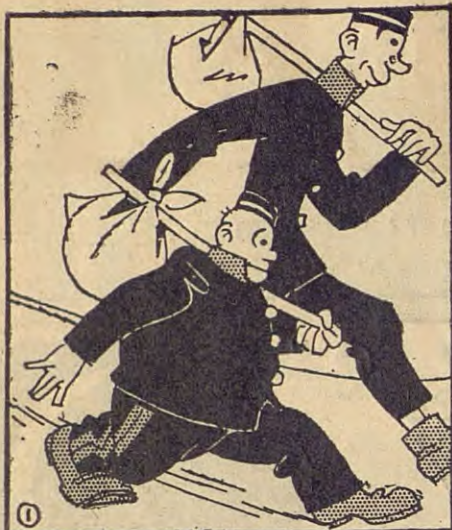

Sense perdre temps ni dir res a ningú, per tal d'ésser-ne l'únic descobridor i devenir un geni de la ciència, es posà a consultar llibres antiquíssims i fer anotacions i pendre mides i fer càlculs i treballar intensament dies i dies...

...llançant, finalment, al món un gran volum que tenia de fer trontollar els vells sistemes, evolucionant l'Astronomia de tal manera que el de baix tenia d'anar a dalt i el de dalt fer-se a un costat.

MORALITAT.—Caldrà que us esforceu en distingir la verdadera ciència de la que té per única base... un globus de paper fi.

LA ASTÚCIA D'EN MANDONGUILLA

En Mandonguilla i en Broquil tornaven de la guerra molt contents i amb alguns «calés», fruit, segurament, d'alguna «razzia».

Vet aquí que quan faltava poc per arribar al poble, va escometre'ls un ferotge bandoler...

...que va alleugerir a nostres benvolguts amics de tot quant de valor duïen a sobre.

Passada la primera impressió, en Mandonguilla digué al lladre:—Senyor lladre, no tenim res a dir de que ens haguessin pres...

...els diners; comprenem que els del vostre ofici han de fer el que heu fet vos. Però no ens féu fer el ridícol al poble. Engedueu...

...uns quants trets als nostres vestits i aixís almenys farem creure que ens hem defensat, ensenyant els forats de les bales.

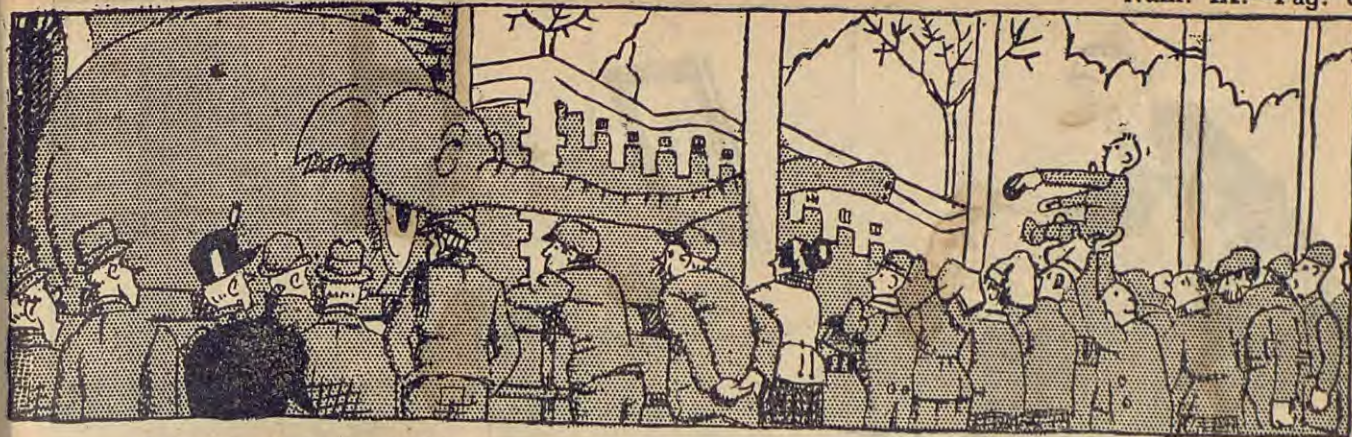
Accedí el bandoler i descarregà les pistoles damunt les guerreres, deixant-les fetes uns coladors.—Per què no n'engedueu més?— digué en Mandonguilla, quan l'altre va haver acabat.

—Perquè se m'han acabat les bales contestà el lladre.
—A si? Doncs ara és la nostra.

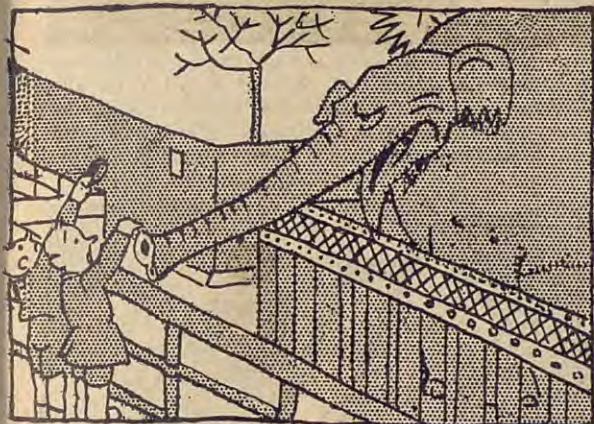

I entre ell i en Broquil, donaren un fart de llenya al lladregot i recuperaren els «quartos».

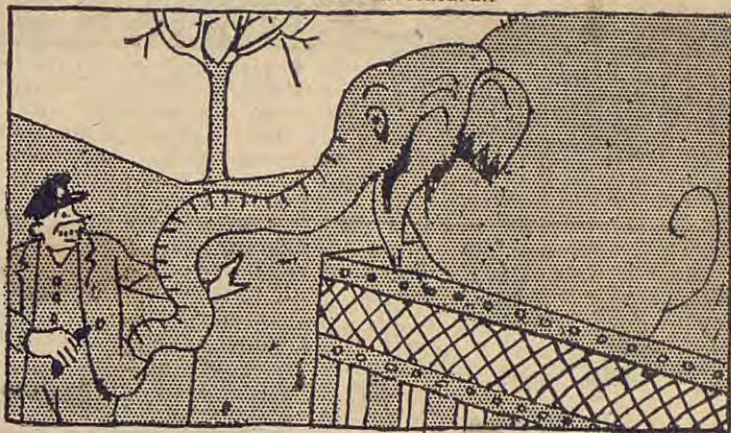

Entre els «animals de bé»
l'elefant és el primè.

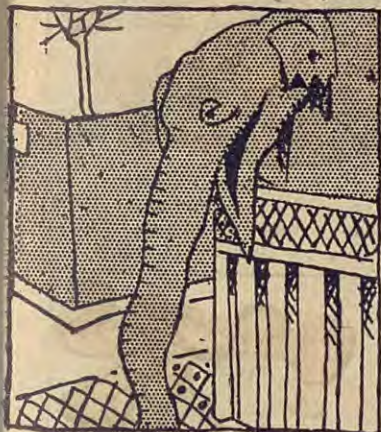
No en trobareu un d'igual
a la Història Natural.

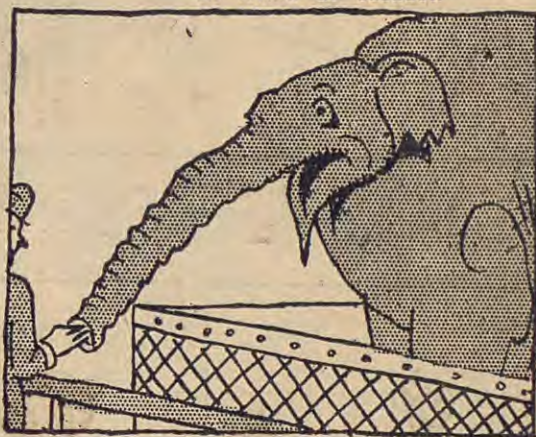
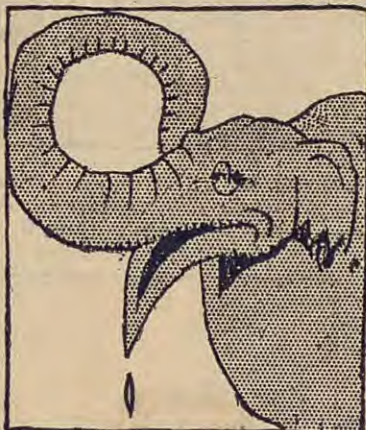
Se l'estima la canalla
per l'istil de «l'ou com balla».
Acull sempre de bon grat
nen, mainadera i soldat.

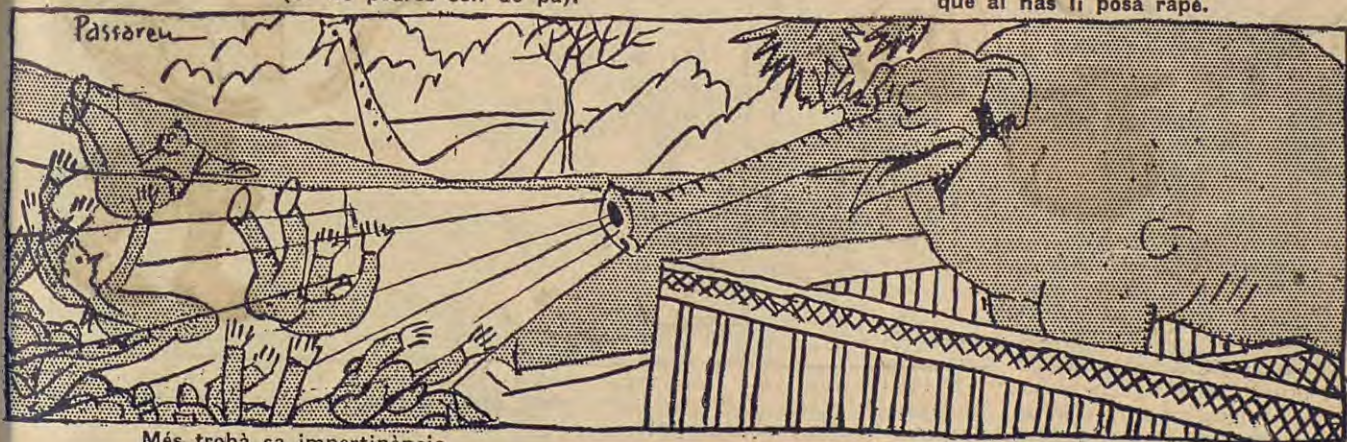
Si arreplega algun diner
va i l'entrega al seu caixer.
A canvi d'un rebudet
en forma de cacaüet.

com els pagesos ve a sè,
si bada és que li convé.
I es deixa apedregà
(si les pedres són de pa).

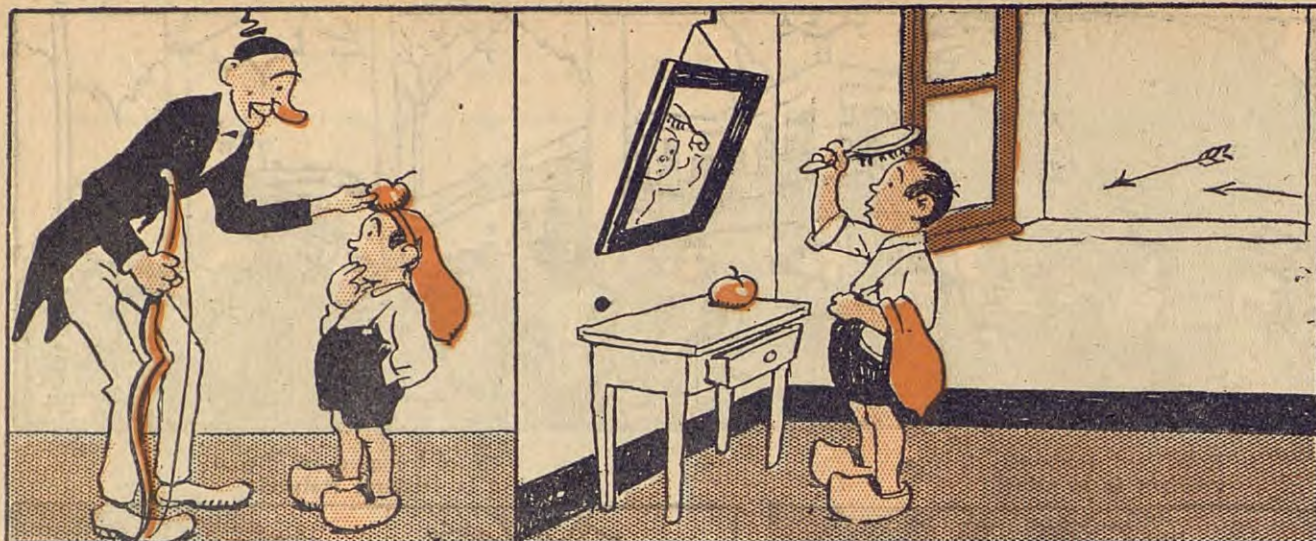

Es un model de bon-homes,
prò no li vingueu amb bromes.
Un poca solta hi va havè
que al nas li posà rapé.

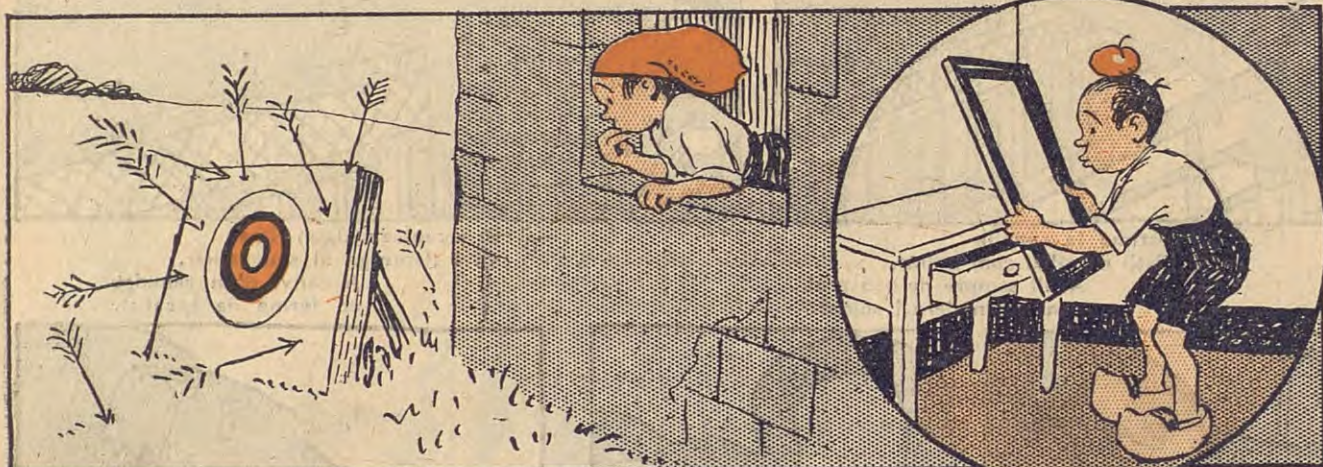
Més trobà sa impertinència
en el pecat penitència.
Sabeu quan estornudem
els «capellans» que tirem?

Ara penseu com seran
els que tira l'elefant!
Res, que li va fer malvà
calces, ermilla i jaquè.

—Mira, Patufet, han vingut unes senyores a demanar-me un «número» per a la funció de la Creu Roja i les he dit que imitariem la gesta famosa de Guillerm Tell. Amb això, aniràs a cà la Malatesta a llogar dos vestits de suís.

—Ja me'n recordo de Guillerm Tell; va ésser un gran patriota, que deslliurà a la seva terra del jou d'un tirà. Aquest l'obligà un dia a disparar-li una sageta a una poma col·locada sobre el cap del seu propi fill i en Tell sortí vencedor de la prova: però jurà venjança; i aixís com no va errar la poma, no va errar tampoc el cor del tirà.

En Patufet, surt a la finestra per a veure que tal està en Virolet de punteria, quedant tot astorat en veure que no n'encerta una ni per casualitat.

En Patufet també hauria d'assajar el seu paper; però en veure's al mirall exclama: —Aquell pastanaga fóra capaç de traspasar-me la clepsa en lloc de la poma!

I quan arriba a cà la Malatesta, damana un sol vestit de suís i per a ell una armadura completa d'aquelles de l'edat mitjana amb el seu casc ben reforçat, a prova de bomba.

I després, es va arribar a la plaça a comprar la carabassa més grossa que va trobar.

Ara veieu com se va presentar, el dia de la festa, a en Virolet, tot dient-li, amb un graciós somris:—Pots tirar quan vulguis!

6. - LES PERIPÉCIES D'EN MIRANIUS,

per JIM-FIT
I JUNCEDA

(Continuació.)

Tan gran era el seu cansament, que es va adormir. Però no fou pas per molta estona, perquè tot d'una es desvetllà esverat, en sentir damunt seu tregpit de potes. Obrí els ulls i es trobà tot cobert de micus fent el joc del sofà, és a dir, que saltaven damunt de la panxa d'en Parracot amb el mateix entusiasme que la canalla salta damunt d'un sofà amb molles. Quan l'home es va veure en aquella situació, es posà a cridar en Miranius, però ningú no respongué. Els micus, en oír-lo cridar d'aquella manera, es mostraren molt irritats, i començaren a apedregar-lo a grapat de sorra, acabant per colgar-lo quasi totalment, de faiscó que només li sortia la cara i les puntes dels peus, no podent moure's d'aquella posició per raó de la seva corpulència i del pes de la sorra. Però, lo més terrible fou que, al cap d'uns moments, es

presentà un salvatge amb una llança, i després de voltar per allí, com si cerqués lloc per a seure, acabà per a asseure's damunt de la sorra que cobria la panxa del pobre Parracot, sense adonar-se de res. Es clar que trobà la sorra molt blana, però com que era negra no en va fer cabal, mentre el pobre malaurat tenia d'aguantar-lo, callant com un mort, perquè a la més petita paraula o al més petit moviment, s'hauria delatat, i el negre l'hauria assassinat per tota la vida. Per sort, no es va estar allí assegut més que unes tres o quatre hores. Quan el negre se'n va anar, en Parracot tornà a intentar alçar-se, però no podé conseguir-ho. La seva situació esdevenia trágica, perquè moriria allí, de

gana i d'angoixa, sense remei. Els seus últims moments no eren lluny quan de sopte baixà una enorme gavina, i anà a posar-se també a la panxa d'en Parracot, igual que el negre; amb la sola diferència que el negre era negre i la gavina era blanca. En Parracot tingué una idea sublim, que no trigà a realitzar. Tan bon punt va veure que la gavina badava, va treure els braços i s'agafà ràpidament a les potes de l'ocell. La gavina, es clar, sentint-se agafada, començà a aletejar furiosament volent fugir, i ajudant així a en Parracot a alçar-se. Després,

deixà la gavina llibre, i anà a arraulir-se dins d'una mena de cova, entre les roques, a on trobà, per sort, molts musclos arrapats, podent-se alimentar amb una bona arroçada de musclos sense arrop. Pel que fa en Miranius, podem afirmar que

s'havia salvat com per miracle. Quan fou llançat tan furiosament de la palmera, lo més lògic era que ane's a rompre's l'espinada contra terra, però això no va poder ésser, perquè Déu va voler que anés a caure damunt de la taulada d'una casa del poblat indígena. I com que les teulades d'aquell país son fetes amb palla, la caiguda fou completament feliç. Temerós d'esser descobert, en Miranius s'afanyà a alçar una porció de palles, i l'entafurar-se dessorra, quedant perfectament dissimulat. Encara no feia quinze minuts que hi era, el seu cor va fer un salt, en sentir parlar a dins de la barraca. Posà l'orella ben aplacada, i el seu cor va fer un altre salt molt més fort encara, eu sentí que allí dins s'hi parlava català. De primer va creure que somiava, però

aviat comprengué que el que sentia era la mateixa realitat. Encara que en Miranius no era gaire tafener, en aquells moments es justificava tot. Tornà a posar l'orella i sentí una veu femenina que deia: "No es desanimi, papà, perquè no em canso de demanar a la Verge de Monserrat que no ens desampari". I la veu d'home, responia: "Sí, filleta, sí, prega força, perquè la nostra situació és terrible. Si al menys ens podessin valdre del nostre hidroplà que varen deixar a la platja!" En Miranius va pensar que no deixaria d'esser-li útil la nova que acabava de saber, i seguí escoltant, podent assabentar-se de l'història dels dos sers que es plantien tan tristament dins d'aquella cabana, que era la presó de la tribu dels Haturats. Es tractava d'un milionari català que accedint als desitjos de la seva única filla Maria Estel, havien emprés un viatge en hidroavió des de Barcelona a les quatre parts del món. A conseqüència d'un terrible cicló, estigueren a punt de ésser cagpirats i llançats al mar, però havent-se adonat de l'illa aquella, varen amarrar en la costa, ancorant l'aparell i anant ells a cercar hospitalitat dins de l'illa.

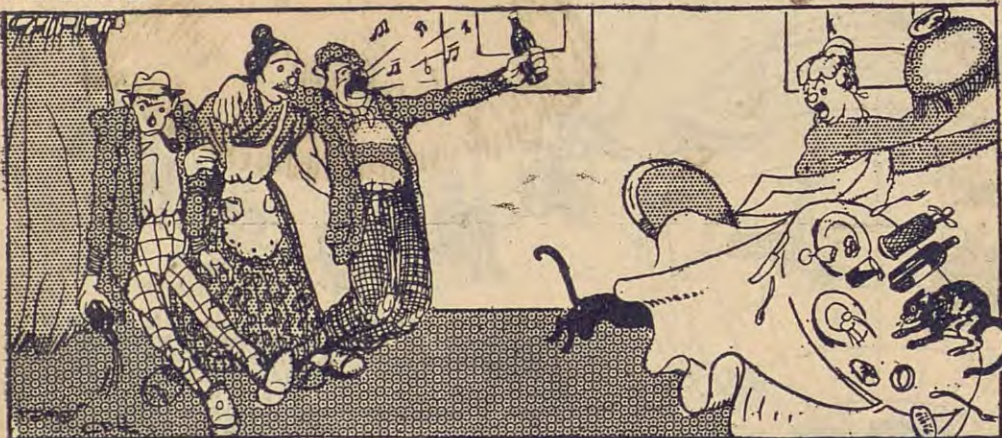
(Continuarà.)

—Mundeta, farà el favor d'anar a veure si em troba borratxos. No puc sofrir les darreries d'un dinar sense borratxos. Arribi's a la confiteria.

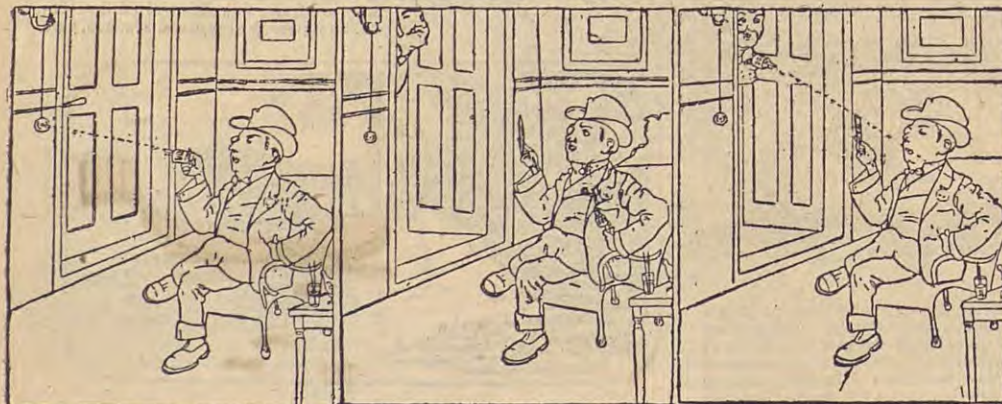

—Que és estrany que la senyora demani això. Es deu haver «tocat». O, i que els vagi a buscar a la confiteria. Em sembla que, si de cas en trobo, més aviat té d'ésser a la tavernal

—Aquí eis té, senyoreta. Són els únics que he pogut trobar, i encara, encara, no són dels més mal parlats!

«UNITED STATES»

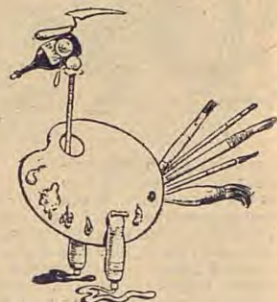

Les pel·lícules americanes us han donat entenent de què a Nord-Amèrica tot es fa a trets. No hi ha res que sigui tan cert: mireu l'escena que va presenciar en VIROLET a una fonda de Xicago.

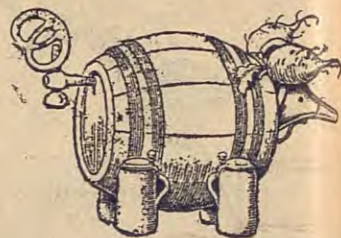
TRANSFORMACIONS

I quina transformació!
Unes ulleres i uns llibres,
us semblaran un dragó.

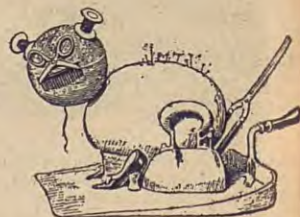
Una paleta, colors,
quatre pinzells i una espàtula,
semblarà una oca, senyors.

Formaran un garrinet
amb un bocoi, quatre boccs,
un embut i algun ravet

Una ampolla de Champagne,
unes copes i unes cartes,
vos daran un elegant.

Un coixí i unes sabates
i altres trastos com aquests,
semblen el gatet de casa.

R O D O L I N S I N C O M P L E R T S

Quan el dentista ha sortit

El caixal torna a fiblar

Més li passa un altra volta

JEROGLIFIC
COMPRIMIT

—A tu t'agafen els gossos
perquè ets un xic massa amable.

—Jo faig com fan els ministres:
estic sempre «impenetrable»!

U N A P R O B A

X A R A D A

La primera és un déu grec
la segona una beguda
tersa segona-tercera
és de les rates temuda.
I el total fa de bon veure
darrera reixa groixuda.

E N D E V I N A L L A

A veure qui trobarà en aquest
dibuix el títol de dues famoses sar-
sueles castellanes.

SOLUCIONS DE LA SETMANA PASADA

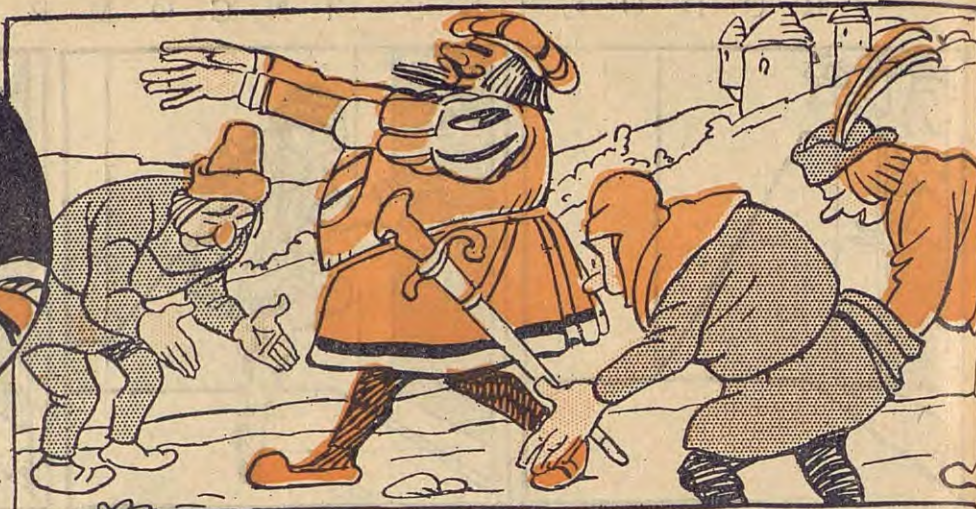
A la xarada: Escanya-pobres.
Al jeroglífic comprimit: Matalàs.
Al logogrif numèric: Amèrica.
Als rodolins incomplets:
La Carlota té un caixal
que li està fent molt de mal.
Va al carrer de Bonavista
a casa del seu dentista.
Li passa i cuita a fugir
abans que vinguin a obrir.

S U S C R I P C I O D ' U N A N Y

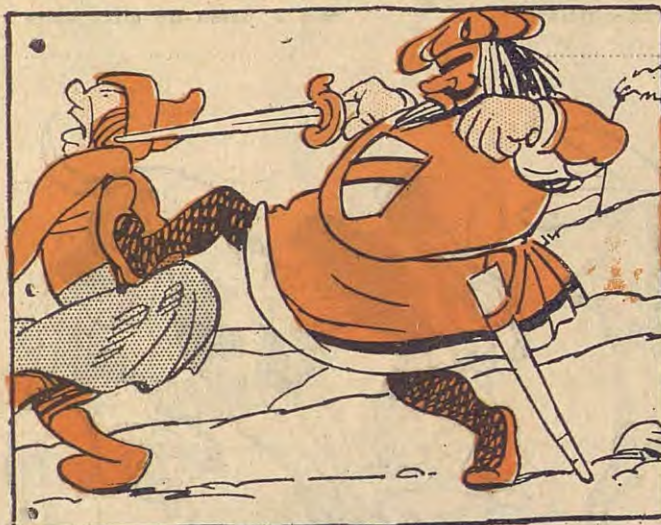
PATUFET solt . . . Barcelona	5'50 Ptes.	PATUFET solt Fora	6 Ptes.
Id. amb fulletó novel·la	» 7'50 »	Id. amb fulletó novel·la	» 8 »
Id. id. i VIROLET	» 12'50 »	Id. id. i VIROLET	» 13 »
VIROLET solt	» 5'50 »	VIROLET solt	» 6 »

El senyor de les Mil Hortigues era un senyor feudal...

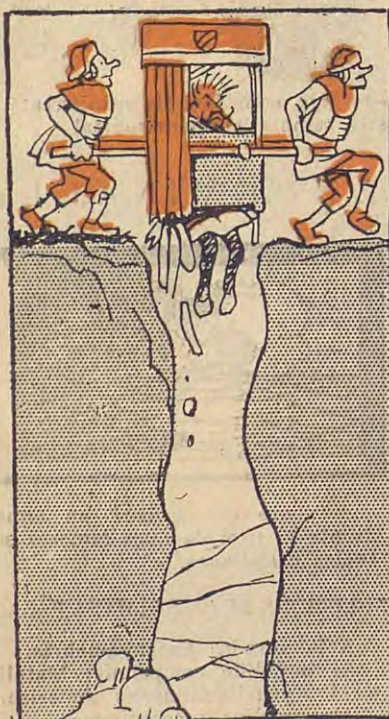

...despòtic i d'un cor de hiena. Tractava als seus vassalls amb tanta crueltat que no hi havia ningú que el pogués veure, encara que semblés tot lo contrari, ja que, motivades per la mateixa por, al seu pas tot eren reverències i cortesies.

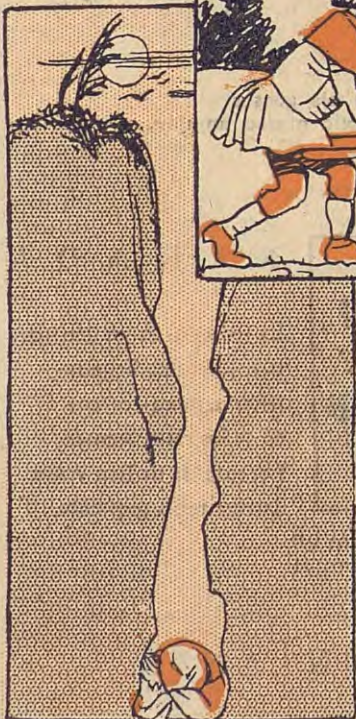

...un dia, o millor dit, una nit, alguns d'aquests es reuniren i prengueren l'acord d'acabar amb el despota d'una manera definitiva força enginyosa.

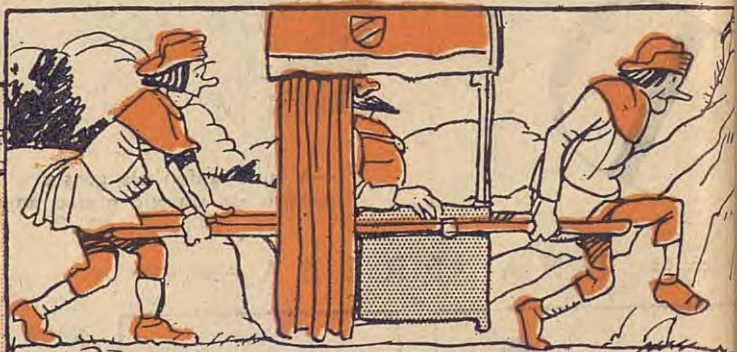
Però arribà a un tal punt el tracte intolerable que donà als seus inferiors que...

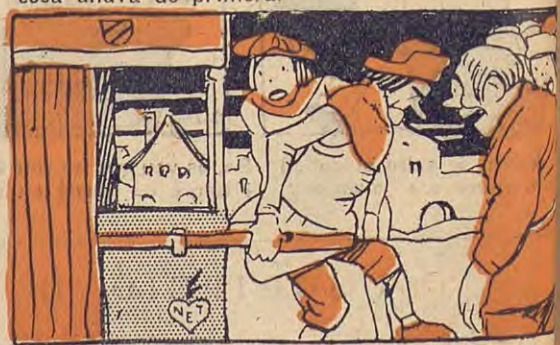
Al passar per un barranc molt estret i fons, un sotrac fort...

...e inesperat va fer reventar la tapa inferior de la llitera i...

Aquella tarda va voler que el portessin a donar un passeig pel seu lloc favorit, camí aspre i costellut com el seu caràcter. Pels seus vassalls la cosa anava de primera.

A l'arribar al poble la llitera buida ningú va guntar on era el senyor de les Mil Hortigues!